

- 3) w wypadku odpowiedzi przeczącej na powyższe pytanie, czy art. 3 ust. 2 i 3 dyrektywy 2001/42/WE w związku z motywem 10 tej dyrektywy, zgodnie z którym „wszystkie plany i programy uznane za wymagające oceny zgodnie z dyrektywą Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej flory i fauny mogą potencjalnie powodować znaczący wpływ na środowisko i powinny z reguły być poddawane systematycznej ocenie wpływu na środowisko” należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom takim jak uregulowanie krajowe, które wyłącza z automatycznego i obligatoryjnego poddawania strategicznej ocenie środowiska wszystkie projekty rozwoju obszarów miejskich, nowe lub rozszerzone, o powierzchni do 40 ha, a także projekty zagospodarowania lub rozwoju terenów miejskich w ramach istniejących terenów miejskich o powierzchni do 10 ha, mimo że ze względu na potencjalny wpływ na tereny zostały uznane za wymagające oceny skutków na podstawie art. 6 i 7 dyrektywy 92/43/EWG.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko (Dz.U. L 197, s. 30).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 206, s. 7).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 18 sierpnia 2015 r. – Signum Alfa Sped Kft./Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adó- és Vám Főigazgatóság

(Sprawa C-446/15)

(2015/C 381/18)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Signum Alfa Sped Kft.

Strona pozwana: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adó- és Vám Főigazgatóság

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy dyrektywy 2006/112⁽¹⁾ dotyczące odliczenia podatku VAT należy interpretować w ten sposób, że organ podatkowy może w sposób generalny wymagać od podatnika, który zamierza skorzystać z prawa do odliczenia podatku VAT, żeby – w celu uniknięcia zakwalifikowania transakcji przez organ podatkowy jako fikcyjnej – sprawdził, czy wystawca faktury dotyczącej usług, w odniesieniu do których zamierza skorzystać z prawa do odliczenia, posiada zasoby osobowe i rzeczowe niezbędne do świadczenia danej usługi, zarówno w chwili świadczenia, jak i w chwili sprawdzenia oraz czy dochował obowiązku w zakresie złożenia deklaracji i zapłaty podatku VAT lub żeby oprócz faktury posiadał inne dokumenty dotyczące transakcji, które nie zawierają uchybień formalnych? Czy można wymagać, żeby wystawca faktury wykonywał swoją działalność gospodarczą bez jakichkolwiek nieprawidłowości nie tylko w czasie czynności prawnej będącej podstawą odliczenia, ale także w czasie kontroli podatkowej?

- 2) W sytuacji gdy organ podatkowy, w oparciu o okoliczności opisane w pytaniu pierwszym, stwierdzi, że mimo iż transakcja miała miejsce, treść faktury jest nieprawdopodobna, ponieważ transakcja nie została przeprowadzona między stronami widniejącymi w fakturze, czy można wymagać, żeby organ podatkowy, na którym co do zasady spoczywa ciężar dowodu, ustalał również, kto w takim przypadku wykonał czynność prawną i kto wystawił fakturę, czy też organ podatkowy może odmówić prawa do odliczenia, z którego zamierza skorzystać podatnik bez rozstrzygającego dowodu w przedmiocie wymienionych faktów, bez danych lub okoliczności wskazujących nazwę osoby trzeciej lub jej rolę, a jedynie na podstawie tego, co stwierdził w tej kwestii sam organ podatkowy?
- 3) Czy przepisy dyrektywy 2006/112 dotyczące odliczenia podatku VAT należy interpretować w ten sposób, że organ podatkowy, nawet jeżeli nie kwestionuje wykonania transakcji wskazanej w fakturze, która formalnie spełnia wymogi ustawowe, może odmówić skorzystania z prawa do odliczenia podatku VAT bez zbadania należytej staranności – w praktyce opierając się na odpowiedzialności obiektywnej – z tego powodu, że skoro transakcja nie została zrealizowana między stronami widniejącymi w fakturze, nieprawdopodobny charakter treści faktury wyklucza z definicji badanie należytej staranności, czy też w takiej sytuacji organ podatkowy, który odmawia prawa do skorzystania z odliczenia, jest również zobowiązany do wykazania, że podatnik, który zamierza skorzystać z prawa do odliczenia, wiedział o bezprawnym zachowaniu – ewentualnie mającym na celu uniknięcie podatku – przedsiębiorstwa, z którym łączył go stosunek umowny, lub nawet uczestniczył w takim bezprawnym zachowaniu?
- 4) W razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie poprzedzające, czy jest zgodna z przepisami dyrektywy 2006/112 dotyczącymi odliczenia podatku VAT oraz z zasadami neutralności podatkowej, pewności prawa i proporcjonalności, potwierdzonymi przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wykładnia, zgodnie z którą należyta staranność odbiorcy faktury może być przedmiotem badania jedynie wówczas, gdy można wykazać, że między stronami miało miejsce świadczenie usługi, to jest wówczas, gdy transakcja została przeprowadzona między stronami w sposób określony w fakturze, a istnieją jedynie innego rodzaju błędy, na przykład uchybienia formalne, w szczególności biorąc pod uwagę, że krajowe prawo podatkowe zawiera przepisy dotyczące faktur zawierających uchybienia formalne i faktur wystawionych mimo braku transakcji?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. U. L 347, s. 1)

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 20 sierpnia 2015 r. – Regione autonoma della Sardegna/Comune di Portoscuso**

(Sprawa C-449/15)

(2015/C 381/19)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Regione autonoma della Sardegna

Strona pozwana: Comune di Portoscuso